

Nakakadiri ~ Isang Gotiko Epiko

ni GE Graven



Kabanata XVI



~ Nakahiga si Lazaro sa isang higaan na gawa sa sako na binalutan ng dayami; ngunit ang kanyang ulo ay nasa ibang lugar—sa kanyang pamilyar ngunit walang hanggang kalipunan ng mga panaginip. At lubos niyang alam na, kung sakaling ang isang panaginip ay maging isang bangungot, madali niyang mapapasigla ang kanyang sarili upang lumikha ng isang mas kaaya-ayang tanawin ng panaginip. Gayunpaman, marahil, sa isang kakaibang pagbabago ng pananaw, naisip ni Lazarus na ang tanging bangungot, na siyang magigising, ay ang katotohanan ng kanyang pagkakakulong sa likod ng isang simpleng pinto. Dahil doon, mas lalo siyang lumubog sa kanyang panaginip. Tatal, mag-isa siyang nakaupo, sa tuktok ng isang madamong burol, naririnig ang mga huni ng mga ibon, at nagpapainit sa init ng araw ng tag-araw.

Maningning na berde laban sa malalim na asul—ang mga burol at malalawak na kalangitan ay patuloy sa bawat direksyon. Sa pagtingin-tingin, saka lamang niya nakita ang kastilyo, na nasa burol mismo sa likuran niya. Ang makitid at malawak na istraktura ay tumataas sa kalangitan, bumabagtas sa berde at asul na abot-tanaw na may maningning na lilim ng puti. Ang maraming aspeto ng mga pader nito na paliko-likong at may hagdan-hagdang tila makinis, walang mga bintana o pinto. Tumayo siya at naglakad patungo rito, lumingon lamang nang isang beses, na parang nagkataon, maaaring masulyapan niya ang kanyang katawan, natutulog pa rin sa isang higaan ng dayami habang lumalayo siya rito.

Malapit sa makitid na bahagi ng gusali, natuklasan niya ang isang puting pinto, na bahagyang mapapansin lamang dahil sa isang madilim na siwang na nakapalibot sa paligid ng frame nito. Binuksan ni Lazarus ang pinto at tumambad sa kanya ang isang madilim na pasilyo, na papasok sa loob. Tulad ng sa Benion ng Abbey.

Tunel, ang mga bato sa dingding nito ay kulay abo na parang katakomba at kumikinang sa kahalumigmigan; at ang parehong matamis na amoy ng pagkabulok ay nakabitin sa malamig na hangin. Tinusok siya ng kuryosidad; at gumapang siyang lumabas dala ang patuloy na namamagang mga pupil, sinusundan ang mga paliko-likong bahagi ng madilim na koridor. Ang kanyang mga paa ay parang yelo sa mga basang bato ng koridor. Habang lumiliko siya sa isa pang kanto, nanigas siya at idiniin ang kanyang mga tainga sa malayo at umaalingawngaw na mga sigaw. Sa harap niya, isang bahagi ng naliliwanagan ang mga watawat ay tumatawag sa kanya nang may banayad na liwanag.

Isang panaginip lamang ito para kay Lazaro— sinundan niya ang liwanag upang matuklasan ang isang pasukan. Sumilip siya sa sulok nito at nakita ang isang malaking silid na puno ng mga tao. Pumasok siya, hindi nakakuha ng atensyon sa kanyang pagdating, habang sinusuri niya ang kanyang paligid—parang walang pakialam ang kanyang presensya sa mga nangyayari sa loob ng silid. Pinagmasdan niya ang kanyang paligid: mga sundalong halos walang saplot na may malalapad na espada na nakalinya sa mga dingding na may ilaw na sulo; at sa harap niya, isang lalaking nakadamit at naka-hood ang nakatayo sa likod ng isang mesa na parang altar, may hawak na... mataas na tungkod sa tabi niya. Agad na nakilala ni Lazarus na isa siyang uri ng pari. Naghanap si Lazarus ng mga banayad na katangian na maaaring magbunyag ng anyo ng kanyang mukha, ngunit nakakita lamang ng isang madilim na kadiliman sa ilalim ng kanyang cowl. Gayunpaman, ang ibabaw ng mesa na bato ay malinaw na nakikita, kasama ang nasusunog at maitim na mukha nito, marahil ay nagpapakita ng dating presensya ng madalas na apoy. 'Itim iyon — mas maitim pa kaysa sa keyk ng mga inukit na nababalutan ng uling, na dating nag-adorno sa mga dingding ng mga catacomb ng Abbey. Tumingin siya sa likod ng altar, at sa isang lalaking biglang lumitaw sa tabi ng pari, na nagpapakita ng kanyang sarili bilang isang malaki, hubad, at maruming tao, na matamang nakatitig kay Lazarus.

“Ilabas ninyo siya!” sigaw ng pari papunta sa pasukan.

Lumingon ang Eljo at nakita ang dalawang nagmamadaling sumusulong na sundalo na kinakaladkad papasok sa silid, isang payat at hubad na bilango. Umatras si Lazarus at iniyuko ang kanyang ulo, sinusubukang maunawaan ang kahulugan sa likod ng patuloy na paghihirap ng pinagpapawisang lalaki. At siya ay mabangis, kasama ang kanyang mga bumihag; sumisipa at humihihip, bumubula ang kanyang mga labi, umiikot ang kanyang mga mata, at inihahagis ang kanyang... payat at walang buhok ang ulo. Pinahinto ng dalawang sundalo ang lalaki sa gitna ng silid, pinilit siyang mapaluhod, at iniunat ang kanyang mga braso, iniunat sa kanyang pwesto.

“Kailangan siyang itama,” bulalas ng paring walang mukha, habang hinahampas ang kanyang tungkod sa sahig na bato.

“Tama ba ang pagkakagawa?” tanong ni Lazarus.

Lumingon ang pari at sinabi sa kanya; “Kailangan siyang gumaling.”

Tiningnan ni Lazarus ang lalaking marumi sa tabi ng pari, na tumango lamang habang malamig na pinagmamasdan siya. Tumalikod si Lazarus at nagtanong nang malakas, "Naayos na ba?" Ngunit bago pa niya makita ang mga mata ng lalaking mabangis, isang matipunong sundalo ang nag-sword at pinutol ang ulo ng lalaki, na nagpagulong-gulong dito sa sahig sa tabi ni Lazarus. Tumalon siya palayo, iginala ang tingin sa nag-iisang ulo at sa malambot nitong katawan, na mahigpit pa ring hawak ng dalawang sundalo.

Agad na pumasok sa silid ang dalawang matabang duwende, na nakadami ng balat ng hayop. Ang isa ay may dalang kurbadong kutsilyong pang-ukit; at ang isa naman ay may hawak na maso ng kantero at mahabang bakal na tulis. Ang duwende na may hawak na kutsilyo ay mabilis na lumapit sa bangkay at hiniwa ang mga hiwa ng laman mula sa tuod ng leeg, pinapantay ang angular na hiwa ng espada. Ang isa pang maliit na lalaki ay kinuha ang ulo ng patay na lalaki at dinala ito patungo sa likurang bahagi ng katawan. Pagkatapos, nagtulungan ang dalawang duwende; yumuko ang unang lalaki at itinaas ang mga kamay sa kanyang mga tuhod, hinayaan ang pangalawang lalaki na umakyat sa kanyang likod, habang hawak pa rin ang ulo at martilyo. Inilagay ng duwende sa itaas ang ulo patalikod sa katawan, ibinuka ang bibig, at itinusok ang bakal na tusok sa dila nito, ikinabit ang ulo nang mahigpit sa katawan nito. At kasabay ng kanilang paglitaw, umalis ang dalawang duwende sa silid.

Namanhid, tumalikod si Lazaro mula sa kasuklam-suklam na pangyayari at nagtanong sa saserdote.

"Bakit?"

Kung saan pantay na sumagot ang pari, "Isa siyang demonyo; siya ay sira, ngunit ngayon ay maayos na siya."

"Naayos na? Hindi, sira na siya!" sigaw ni Lazaro; "Patay na siya!"

"Hindi na siya nababagabag ng kaniyang mababangis na pagnanasa," paliwanag ng pari. "Payapa na siya sa kaniyang sarili. Ngayon ay maayos na ang kaniyang kalagayan."

"Nakatalikod ang ulo niya! Paano siya naitama?"

Sandali, nakatitig lamang ang walang mukha na pari kay Lazarus. Pagkatapos ay tumango siya sa ilalim ng kanyang hood bago ito hinarap, "Nakikita kong ikaw ay may matinding pagnanasa — nadurog din ang puso." Itinuro niya si Lazarus at humarap sa mga sundalo. "Ayusin din ninyo siya."

Isang malaking sundalo na may dalang espadang may bahid ng dugo ang humakbang papalapit sa kanya nang dahan-dahang umatras si Lazarus, nauutal; "Hindi; maayos na ako. Ibig kong sabihin; hindi ako—"

Tumalikod si Lazarus at tumakbo palabas ng silid; winasak ang madilim na pasilyong pinanggalingan niya, nang bigla niyang matuklasan na ang dating pamilyar na mga paliko-liko ng pasilyo ay nagbago na ngayon. At sa bawat bilugan na sulok, sa bawat sumasangang daanan, mas maraming ugat ang naghiiwalay, na parang ang pasilyo ay sumabog at naging isang sapot ng mga lagusan na, sa kabuuan ay bumuo ng isang hindi maiwasang itim na labirinto. At ang bawat bagong pasilyo ay tila may kasamang mas maraming hagdan kaysa sa nauna, na parang ang bawat direksyon ng mga ito ay lalo lamang siyang dinadala pataas at pataas sa malaking puting kastilyo. At nang maalala niya ang mabilis na mga yabag at sigawan ng mga sundalo, habang hinahabol sa mga catacomb ng Abbey, Narinig na niya ngayon ang katulad na mga tunog ng mga humahabol na guwardiya. Gayunpaman, sa kanyang isipan, alam niyang nananaginip lamang siya, dahil ang kanyang katawan ay nasa ibang lugar—sa isang lugar na malayo sa kanya—nakasarang nakasara sa likod ng isang simpleng pinto, sa isang nakamamatay na katahimikan, at nakahiga nang hindi gumagalaw na parang, marahil isang bangkay sa Baston's Crypt.

Gayunpaman, sumulyap si Lazarus sa isa pang sulok upang matuklasan ang isang magaspang at bakal na pinto, kung saan mabilis siyang nakalusot at isinara ang sarili sa loob, kahit na isang kalipunan ng mga Dumaan ang mga sundalo sa kanya, unti-unting lumiliit ang kanilang mga yabag sa malayo. Sumandal si Lazaro sa pinto at bumuntong-hininga.

"Hindi ka dapat nandito," bulong ng isang naghahabol-ng-hiningang boses mula sa likuran niya.

Mabilis na lumington ang gulat na si Lazaro. Sa harap niya, sa maliit, selyado, at magulong silid, isang nakahiga ang lalaki sa kama na poste na may kumot na nakatakip sa kanya, ang ulo lang ang nakikita. At sa ilalim sa liwanag ng isang kalapit na lamparang langis, natagpuan ni Lazaro ang pamilyar na katangian ng mukha ng lalaki.

"Paano ka naroon— dito—at doon din sa iisang lugar?" tanong ni Lazarus, habang nakaturo sa ang direksyon kung saan siya nanggaling.

"Naku, hindi, hindi ako iyon. Malaki ang aming pabor sa isa't isa sa hitsura," pagbubunyag ng lalaki, sa mahina at hungkag na boses. Siya ang aking masamang kapatid, na nakita mo, nakatayo sa tabi ng pari. At papatayin ka niya kapag nasumpungan ka niya. Hindi ligtas dito. Pupunta siya rito; lagi siyang pumupunta rito." Napaubo siya, nagdurugo habang umuungol, at mas hinigpitan pa ang kumot sa kanyang leeg, na parang biglang nanlamig sa kaibuturan.

"Anong problema mo?" tanong ni Lazarus habang papalapit.

"Mabait ka, batang ginoo. Mas maayos na ako ngayon—mas maayos na kaysa dati. Ngunit kailangan mong umalis, baka sakaling hanapin ka niya gaya ng pagpunta niya sa akin."

Bumalik si Lazaro sa pinto na may buong balak na umalis nang marinig niya ang lumalakas na tunog ng mabibigat na yabag, at marahil ang mga ingay na iyon mula sa mga sundalo na minsan niyang naiwasan. Lumapit siya sa lalaki habang sinusuri ang silid. "May iba pa bang paraan palabas dito?"

"Kailangan mong magtago," sagot ng lalaki; "Pupunta siya para sa atin!" Gumulong siya patungo sa kabilang bahagi ng kama at umupo nang tuwid, ang kanyang maputlang likod ay tumingin kay Lazaro habang lumilingon sa kanyang balikat at pinagalitan ito. "Hindi ka dapat nandito, ginigising ako mula sa aking pagtulog! Ngunit, narito ka!"

Mga sigawan sa labas; dumadagundong ang pinto, parang mga kumakalabog na kamao.

"At ngayon kailangan kitang itago mula sa kanya! Halika!" bulalas niya, habang nakatayo at lumington. At nang ang hubad na lalaki ay humarap nang lubusan kay Lazarus, pakiramdam ng Eljo ay natunaw ang mismong loob niya; dahil ang buong katawan ng lalaki ay ganap na hungkag at malinis ang mga bituka. ng mga organo nito—ang bakanteng espasyo ay nagpapakita lamang ng isang tadyang at nakanganga na sinapupunan ng pulang tisyu na kumikinang sa liwanag ng lampara sa silid . Ang lalaking hungkag ay padabog na umikot sa kama at itinuro ang loob ng kanyang lukab. "Bilisan mo! Kailangan mong magtago!"

Lumayo si Lazaro sa kanya, kahit na patuloy ang pagkatok sa pinto. "Nandoon sa loob? Hindi; ipakita mo sa akin ang ibang lugar."

"Wala nang ibang lugar! Ngayon, pumasok ka sa loob, at iligtas kita mula sa kanya!"

Para bang ang mga tabla ng pinto ay dumadagundong kasabay ng dagundong ng isang buong hukbo; at

Pumayag si Lazarus, at dahan-dahang ibinuho ang kanyang buong katawan sa mainit at mamasa-masang bahagi ng lalaki.

Pagpasok pa lang, parang marsupial na si Lazarus sa supot ng ina nito, habang nakasilip ito mula sa labas ng balat ng lalaki. Ngayon, kasama na si Lazarus, lumingon ang buntis na lalaking mukhang buntis at humakbang patungo sa likurang dingding ng silid at lumapit sa isang bukas na bintana na nag-aalok ng tanawin ng kalangitan sa gabi.

"Ngunit wala akong nakitang bintana sa dingding," sabi ni Lazarus. "At wala na ang liwanag ng araw? Paano nangyari iyon?"

"Tumahimik ka," pabulong na saway ng lalaki, "Baka matuklasan niya tayo! Magtago tayo sa labas ng bintana at baka mawalan siya ng laman sa silid." At habang sumasakay ang lalaki sa pasamano ng bintana, nasulyapan ni Lazarus ang lupa, na tila kasinglayo sa kanya, ng pinagsamang taas ng maraming hagdan.

na umakyat na siya dati bago niya matagpuan ang silid ng lalaking walang tao. "Magbibigti tayo para hindi makita. Wala siyang makikitang tao sa loob, at magpapatuloy siya sa paghahanap sa ibang lugar," dagdag ng lalaki, habang isinasabit ang sarili sa panlabas na pader ng kastilyo, gamit lamang ang kanyang mga daliri para hindi mahulog.

"Sa ibang lugar?" tanong ni Lazarus; inilipat-lipat ang sarili, para lamang maramdaman ang kanyang mga pakpak na mahigpit na nakaipit sa loob ng tadyang ng lalaki.

"Tumahimik ka! *Sushhh!*" bulong ng lalaki, nang ang tunog ng pagbagsak ng pinto ay nagpapahiwatig ng matagumpay na pagpasok ng masamang kapatid.

Pinigilan ni Lazaro ang kanyang hininga, narinig ang mga tahol ng masamang kakambal ng mabuting lalaki, na nagsasabing, "Arestuhin siya; huwag kayong mag-espada! Gusto ko ang batang iyon na sira—walang sugat!" —na, para sa kanya, ay ang ang mismong boses ng lalaking tinatawag na Kapitan Bourne.

Nang marinig ang kaguluhan mula sa labas ng bintana, para kay Lazarus ay parang hinalughog ng mga sundalo ang bawat sulok ng silid. Pagkatapos ay sumunod ang isang panibagong katahimikan, na nagmumungkahi na marahil ay umalis na ang grupo ng mga paghahanap.

Biglang narinig ang nagbabantang boses ni Kapitan Bourne mula sa itaas, "Ayan ka na pala, kasama si Jonah sa iyong tiyan."

"Hindi mo dapat! Nagmamakaawa ako sa iyo, kapatid! Tulungan mo akong makapasok sa bintana! Hindi ko kayang hawakan ang pareho tayo!"

"Panahon na, kapatid. Hindi ka pa tama ang pagkakaayos—may mali sa iyo."

"Tulungan mo ako! Nahuhulog ako—"

Inihagis ni Lazarus ang isang braso mula sa guwang na lalaki, sinusubukang hawakan ang pasamano, kahit na ito ay nahulog palayo sa kanya. Pababa, sumubsob siya sa lupa, na nakakulong pa rin sa loob ng isang hawla ng mga tadyang.

BUGOK! Hinampas niya ang lupa nang buong lakas, para pa ngang agawin ang hangin mula sa kanya; gayunpaman, gumapang siya palabas ng basag na balat ng lalaki, sinisikap na gisingin ito. "Kailangan natin

"Tumakas ka! Magmadali ka!" Gayunpaman, patay na ang mabuting tao. Tumigil sandali si Lazaro upang pag-isipan ang kakila-kilabot na mga pangyayaring parang mga bakas lamang ng isang masamang panaginip—at marahil ay matatakas na niya ang sandaling iyon sa pamamagitan ng paggising sa kanyang sarili, kahit papaano.

"GRRR!" Lumingon si Lazarus at nakita ang isang malaking pulang aso sa tabi niya, hinahabol ang buntot nito. Dahan-dahan siyang tumayo at ang magulo na halimaw ay biglang huminto at lumingon, na parang bigla siyang napansin. Pagkatapos ay gumapang ito at huminto. Sa ilalim ng liwanag ng mga bituin, nakita ni Lazarus ang mga may sakit nitong anyo— naluluha ang mga mata nito; bumubula ang bibig nito; nangatog ang mga binti nito, at ang pulang buhok nito ay tila mamantika at kulot. Parang Kamatayan na may apat na paa, na tumangging tanggapin ang sarili nito. Nagmakaawa ang halimaw kay Lazarus, mula sa kawalan ng pag-iisip, na ipinapakita ang mga bali at nabubulok na pangil, "Mabait na ginoo, kailangan kitang halikan sa iyong leeg. Nagmamakaawa ako sa iyo; tulungan mo ako."

para maging maayos ang lahat.

"P—patawad; hindi ko—kaya," bulong ni Lazarus, habang paatras na lumalayo sa naghihingalong aso. Hinanap niya ang kanyang kinaroroonan at natagpuan ang kanyang sarili sa isang nag-iisang burol, na walang bakas ng puting kastilyo. At walang mga puno; walang anumang bagay na nakikita, maliban sa isang tanawin ng tila walang katapusang mga burol na nakaunat sa ilalim ng malawak na itim na kalangitan—at ang masasakit na halimaw sa harap niya.

"Pero kailangan," giit ng hayop mula sa isip nito. Paika-ika itong humakbang palayo, pinaliit ang distansya sa pagitan nila, habang ipinapakita pa ang mga bulok nitong ngipin. "Isang halik lang ang kailangan ko." Dapat kang magtiwala sa akin; ako'y magiging maamo."

Umiling si Lazaro. "Hindi, hindi ko kaya. May problema ka—at kung ano ang hinihiling mo sa akin."

"Walang problema. Isang halik lang at gagaling na ako."

"At ano ang mangyayari sa akin pagkatapos?" tanong ni Lazarus, habang mabilis na humakbang paatras. Hinabol siya ng halimaw, habang malakas na iniisip, "Pakibigay po sana sa akin ang gilid ng inyong leeg para sa isang halik lamang, mabait na ginoo."

Tumalikod si Lazaro at kumaripas ng takbo palayo. Tumalon siya sa ere at ibinuka ang kanyang mga pakpak, tinutukan ang kalangitan sa gabi.

Sinundan siya ng asong-kamatayan; hindi ito kumaripas ng takbo, habang patuloy itong tumatakbo malapit sa likuran niya, inuulit ang mga salitang nasa isip nito, "Ang leeg mo, ginoo?"

Ikinakampay ni Lazarus ang kanyang mga pakpak at hindi nakarating sa taas. Paulit-ulit siyang tumalon, nag-aalog-alog ang kanyang mga pakpak, at bumalik sa kanyang mga paa, na tila isang ibong naputol ang pakpak, sinusubukang lumipad. Para kay Lazarus, tila nawalan ng tensyon ang hangin, dahilan para hindi makaangat nang malaki ang kanyang mga pakpak. At tumingin siya sa likuran niya upang makita ang aso nakasunod pa rin sa kanya; gayunpaman, ang halimaw ngayon ay tuwid na tumakbo sa likurang bahagi nito—naglalakad nang tuwid.

"Yung leeg mo, ginoo?!"

Binuka ni Lazarus ang kanyang mga pakpak at tumakbo nang buong lakas. Sa kabila ng mga burol, tumakas siya mula sa nakakatakot na halimaw, ngunit wala siyang narating— parang naging parang gel ang hangin; o parang naglakbay siya sa tubig. Wala siyang nakitang lugar na mapagtataguan o diretsong landas na tatahakin, dahil ang lupain ay walang katapusan, hindi pantay at sa lahat ng direksyon. At para sa kanya, ang pinakamahirap na ideya sa lahat ay hindi siya nananaginip—na hindi siya basta-basta maaaring magising mula sa sandaling iyon, na sa lahat ng paraan ay tila isang walang humpay na bangungot.

Muli siyang lumingon, at natuklasan na ang tuwid na aso ay naging pari na may talukbong na naalala niya mula sa puting kastilyo.

"Ang leeg mo, ginoo?" sigaw ng pari, habang hinahabol siya gamit ang kanyang matangkad na tungkod. "Ayusin mo ako!"

"Hindi!" sigaw ni Lazaro. "Pabayaang mo ako!"

"Hindi!" ulit ng lalaking nakadamit. "Ayusin mo ako!"

Hindi pa rin tumitigil, nakita ni Lazarus na hinubad ng lalaki ang kanyang hood para ipakita ang pamilyar na mukha, na ay pag-aari rin ng kambal na lalaki—ngayon ay tatlo na sila.

Itinulak niya ang sarili pasulong, sumandal sa hangin, na parang tubig, hanggang sa halos mapunta na ang kanyang mga kamay sa lupa. Pagkatapos ay hinawakan niya ang damo at hinila ang sarili palayo habang tumatakbo, gamit ang kanyang mga braso bilang dalawa pang binti. Sa bawat bagong hagod ng kanyang mga binti, kinakapa niya ang lupa gamit ang kanyang mga daliri, lalong hinihila ang lupa sa ilalim niya. Muli, siya sumulyap sa likuran niya, at natuklasan ang lumalaking distansya sa pagitan niya at ng pari.

Pagkatapos ay sumugod siya, nakatayo nang matatag sa lahat ng apat na paa, upang tumakbo sa mga burol at humakbang sa isang pasulong na landas, kahit na nasaksihan niya ang isang biglaang pagbabago sa mga tampok ng kanyang mukha—ising mahabang nguso ang nakausli sa kanyang paningin. At tulad ng isang asong mabangis, lumipad siya sa hangin.

KALABAKAN! Napabalikwas si Lazaro mula sa kanyang kama habang pinupuno at pinalilibutan siya ng mga sulo at armadong sundalo. At sa isang malabo at malawak na pangyayari, natagpuan ni Lazaro ang kanyang sarili na nakagapos at mabilis na binuhat palabas ng silid. Hinila siya ng mga lalaki sa isang pasilyo, na patungo sa mas malayong bahagi ng pinto ng hukay at patungo sa puso ng kastilyo.

Nakahanay ang mga hanay ng mga handang sundalo sa kanyang dinaraan sa walang patid na pasilyo, paakyat sa isang paliko-likong hagdanan, at patungo sa isang mas malawak na pasilyo sa ikalawang palapag. Inakay ng kanyang mga kasama si Lazarus sa isang arko na pasukan. Habang naglalakbay, lalong naging malinaw ang amoy ng dayami, pawis, ihi, at dugo ; at kinunot ni Lazarus ang kanyang ilong na parang kay Eljo.

Sa wakas, nakita niyang bumukas ang mga pader at lumitaw ang isang malawak na bakuran—ising malaking bulwagan na may matatayog na pader at may kismeng may arko. Dinala siya ng mga lalaki sa gitna ng bulwagan at

inutusan siyang manatili roon, habang sumasama sila sa kanilang mga kapwa sundalo, na nakatayo sa mga pader ng paligid. At ang pagpasok ni Lazarus ay nagpasimula ng sunod-sunod na mga bulungan at hingal na umalingawngaw sa buong bulwagan, ang maraming ingay ay humahalo sa iisang tunog na maaaring parang walang humpay na pagsitsit ng isang napakalaking ahas. Sinuri ni Lazarus ang malaking bulwagan at ang mga natipon nitong masa.

Sa kanyang kaliwa, ang mga babaeng naliligalig at takot na takot na mga bata ay nagkukumpulan sa harap ng sunod-sunod na mga arko. Kasama nila, nakita niya ang pamilyar na mukha ng valet, na dumating upang maglingkod sa kanya, ngunit pinauwi niya na may dalang karne. Gayunpaman, hindi niya nakita ang labandera o ang tatlong dalaga nito. At sa kabila ng mga katulong at mga bata, napansin niya ang isang hanay ng mga sundalo, na nakayuko para mas makita siya.

Sa harap niya, isang mataas na parang entabladong plataporma ang nakausli mula sa pader, kung saan nakatayo at nakaupo, na parang koro, ang ilang hanay ng mga kalalakihan. Ang ilan ay mga kabalyero, na nakasuot ng kumpletong damit, at ang iba ay nakasuot ng damit ng mga maharlika; gayunpaman, karamihan ay nakasuot ng disenteng kasuotan. Sa harap nila, isang mahaba at maraming paa na mesa ang nakatayo rin sa ibabaw ng plataporma. Isang punit at bunton na mantel ang nakatabing sa ikatlong bahagi ng ibabaw nito, at ang sobra nito ay natapon sa mga bato. May mga kayumangging batik at mantsa ang nagmantsa sa tela, na nagpapakita ng mga bakas ng dugo mula sa mga espadang inihampas. Ang nakalantad na bahagi ng mesa ay puno ng mga helmet, talim, at iba pang iba.

Sa kanang bahagi ng mesa, isang lalaki ang nakaupo sa isang magarbong inukit at bahagyang sira na upuan, naka-krus ang mga binti, nakataas ang mga paa, at may mga botang may bahid ng dugo na nakasandal sa mesa. Para kay Lazarus, ang kanyang mapang-aping presensya at laganap na titig ay nagmumungkahi ng pagkakakilanlan ng ganap may awtoridad—siya lamang ang lalaking nakaupo sa mesa. Malaki ang pangangatawan ng lalaki, na may malapad na pagitan ng mga mata, malalapad na pisngi, at makapal na balbas. Ang kanyang makapal na hibla ng buhok ay nakalapat nang patag sa kanyang ulo, na parang pinipiga ng pawisan na paligid ng isang helmet. May benda siya sa kanang braso at ang kanyang matibay na kamay ay may hawak na pergamino. Sa kabuuan, ang kanyang tindig at kilos ay parang isang lalaking nababagabag, na ang mga iniisip ay nababagabag ng biglaang pagkagambala.

Sa kanyang kanan, nakahanay ang mga hanay ng mga handang pana sa harap ng malalaki at pantay-pantay na mga haliging kahoy na nakahanay sa isang mataas na pader. Isang malaking pasukan ang nasa gitna ng pader; at ang pambalot at mga dobleng pinto nito na may bakal ay sira-sira at nakabaluktot. Ang mga pinto ay hindi pantay na nakasara, na nagbibigay kay Lazarus ng sulyap sa kalangitan sa gabi; at nakita niya ang pinakamataas na bahagi. kurba ng isang gasuklay na buwan na nakadungaw sa kanya mula sa tuktok ng isang pader. 'Hindi pa kailanman naging ganito kalapit ang langit, ngunit ganito kalayo,' naisip niya.

Tumingin siya sa likuran niya, at patungo sa pasukan ng pasilyo kung saan siya nanggaling, para makita ito

parehong siksikan sa mga sundalo; gayunpaman, ang katabing pader sa likuran ay nakatayong walang bantay, na may mga sapin lamang na puno ng dayami na nakatambak sa ilalim nito. Sa ibabaw ng pader, naroon nakasabit ang isang ayos ng mga lumang tapiserya, na binurdahan ng makukulay na insignia at coat of arms. Gayunpaman, ang mga tapiserya ay nasa simetrikal na presentasyon na nagpapakita ng isang blangkong puwang sa pagitan nila—isang lugar na tila nangangailangan ng takip, dahil ito ay isang rehiyon ng mga batong pader na mas mapusyaw ang kulay.

"Lazarus Gogu; kaya sinasabi mong ikaw nga?"

Lumingon si Lazaro at nadatnan ang lalaki na nakatayo na ngayon, at hawak pa rin ang pergamino .

"Ako si Panginoong Hugon; ang namumunong awtoridad sa mga lupaing ito."

"Panginoon." Yumuko nang malalim si Lazarus. Iniangat niya ang kanyang sarili upang makita si Hugon. sinusuri ang pergamino gamit ang mapang-asar na mga mata.

Habang nagbabasa siya, nakita ni Lazaro na ikiling niya ang kanyang ulo; itinaas ang kanyang mga labi at itinaas ang kanyang noo; itinaas ang kanyang ulo at tinitigan siya.

Tumango si Lazaro at maikli niyang sinagot, "Panginoon."

"Ganoon nga ang sabi mo," sigaw ni Hugon. Lumingon siya sa likuran niya at tinawag, mula sa parang koro, ang isang dignitaryong nakadamit. Habang nakaupo ang lalaki sa mesa, si Hugon itinuro ang kaniyang pergamino kay Lazaro, at idinagdag, "At titingnan ko nga."

Pinanood ni Lazarus ang lalaking nasa katanghaliang-gulang at maayos ang pangangatawan na naglalagay ng isang tumpok ng bagong pergamino sa ibabaw ng mesa. Naglagay ang lalaking nakadamit ng ilang lalagyan ng tinta na may mga handa nang panulat sa tabi ng tumpok bago abala sa masalimuot na pag-assemble ng isang kagamitang parang tripod na tanso . Bumuntong-hininga si Lazarus at sulyapan ang mga sira-sirang pinto ng bulwagan at ang nakalantad na buwan.

"Humakbang ka, dahan-dahan," utos ni Hugon.

Lumapit si Lazarus nang pigilan siya ni Hugon gamit ang kamay na pumigil, sabay sabing, "Tumigil ka diyan."

Sumunod si Lazarus at ibinalik ang kanyang atensyon sa maingat na paghahanda ng lalaki sa metal na aparato. Ang kakaibang aparato ay mahigit isang talampakan ang taas sa tatlong nakabukang binti; at sinusuportahan nito, patayo sa loob ng frame nito, ang isang nakapirming at malukong na pinggan na tanso, na may sukat na bahagyang mas mababa sa isang talampakan ang diyametro. Nakita ni Lazarus ang kumikinang na panloob na ibabaw ng pinggan na kumikinang na parang isang pinong salamin na tanso, ang lahat ng ibabaw nito ay kumikinang, maliban sa isang manipis, hindi nabasag, at hindi makintab na perimeter band, na tila naglalaman ng mga detalyadong ukit. Ikinabit ng lalaki ang disc sa mga bracket at; habang inaayos niya ang pahalang at patayong pitch ng bagay gamit ang isang serye ng mga nakakabit na pingga, pinag-aralan ni Lazarus ang hindi pinong likuran nito. Ang ibabaw ay naglalaman ng isang malaking palamuting ukit—ang isang may pakpak na ahas, na pumulupot sa sarili nito, kinakain ang sarili nitong buntot.

Gayunpaman, ang kasalimuotan at pambihirang disenyo ng kagamitan ay hindi nagtapos sa pinggan. Ang dalawang paa ng tripod, na pinakamalapit sa lalaki, ay sumusuporta sa isang nakasabit at nakausling istante, kung saan nakapatong ang isang maliit, repleksyon na pabahay na may sliding shutter. Naglagay ang lalaki ng nakasinding kandila sa loob. Inayos niya ang shutter, habang nakatutok sa tansong salamin, hanggang sa makita ni Lazarus ang mukha ng lalaki na nagliliwanag mula sa repleksyon ng apoy. Pagkatapos, ang lalaki humarap kay Hugon at tumango na may sinag sa kanyang mga mata; ngunit iminuwestra niya gamit ang nakataas na daliri, na parang nagpapahiwatig na kailangan niya ng kaunting paghahanda pa.

Napatingin din si Lazarus kay Hugon; ngunit, sa kanilang malawak na landas, nakilala niya ang isang pamilyar na mukha sa mala-koro na hanay ng mga tao sa likod ng mesa—at kasama nito, ang isang hindi inaasahang malamig at malayong titig na walang iba, kundi si Lord D'Alcicourt mismo. Tinitigan siya ni Lazarus nang mariin, marahil sa pag-asang makakakita siya ng kahit kaunting tulong. Gayunpaman, sinilip lamang siya ni D'Alcicourt mula sa likod ng balikat ng isa pang lalaking nakaupo, at walang ibang itinuro kundi isang blangkong titig.

Hinamon ni Hugon si Lazarus habang inaalog ang pergamino. “Sa aking kamay, mayroon akong talaan ng iyong mga salita. Ipinapahayag mo ang iyong sarili, Lazarus Gogu, at isang Kristiyanong lumilipad na tao.” Pinatigas ni Hugon ang kanyang noo at tumango. “Tingnan natin.”

“Panginoon D'Alcicourt,” sigaw ni Lazarus sa direksyon ng itinapon na Panginoon. “Kung nais po ninyo, Panginoon; hinihiling ko po ang tulong ninyo.” Ngunit hindi kailanman nagpakita si D'Alcicourt.

“Patahimikin mo ang dila mo!” sigaw ni Hugon, sabay hagis ng pergamino sa mesa at tumalon mula sa nakataas na plataporma. Sinugod niya si Lazaro habang humuhugot ng punyal.

Pinigilan ni Lazarus ang kanyang hininga nang itutok ni Hugon ang talim sa kanyang lalamunan.

Umalingawngaw sa buong bulwagan ang mga salita ni Hugon, “Ako lamang ang Panginoon ng mga lupaing ito!

Isa pang pagbigkas ng kanyang pangalan at makikita mo ang iyong ulo sa aking paanan! Titipunin mo ba ako?

Napalunok si Lazaro at tumango. “Patawarin mo ako, Panginoon.”

“Sa pagkakataong ito lang,” mahigpit na sagot ni Hugon. “Hindi ko patatawarin ang ganitong pagkakasala maliban sa isang beses.”

“Maawain po kayo, Panginoon,” sabi ni Lazarus, habang ibinababa ang tingin sa talim na nasa kamay ni Hugon.

Binawi ni Hugon ang kutsilyo, habang nagrereklamo, “Oo, kasama ako; ngunit hindi kasama ng mga maaaring magsabwatan para patayin ako habang natutulog.” Hinawakan niya ang braso ni Lazarus at dinala ito sa lalaking nakadamit at sa kanyang kakaibang kagamitang tanso, habang tinatanong ang lalaki, “Nahanda na ba ang iyong pinggan?”

“Sandali pa,” alok ng lalaki bago itinuwid si Hugon, na may mabigat na Italyanong punto, “Moonwindow, m'Lord— hindi ito isang putahe.”

“Bilisan mo,” singhal ni Hugon sa lalaki habang nakaharap kay Lazaro. “Kailangan kong malaman.”

Tinitigan niya nang malalim ang mga mata ni Lazaro at malakas na napaisip, “Tunay na bughaw, gaya ng pinakamalalim na dagat.” Tinapik niya ang kanyang talim sa pisngi ni Lazaro. “Buksan mo.”

Ibinuka ni Lazaro ang kaniyang bibig.

“At ang laki ng mga ngipin mo —parang ng sa mga lobo.” Tinapik niya ang talim sa ngipin ng aso nang umatras si Lazarus at tinakpan ang mga labi nito. “Totoo nga.” Ngumisi si Hugon sa nakasimangot na si Lazarus bago tumabi sa kanya.

Pinagmasdan siya ni Lazarus mula sa gilid ng kanyang mga mata.

Dahan-dahang iginalaw ni Hugon ang kanyang punyal upang iangat ang isang hibla ng itim na buhok at ilantad ang nakayukong tainga ni Lazarus. “Anong kakaibang mga tainga ang mga ito: pusa, aso, o Demonyo?”

“Kristiyano, Panginoon,” pagtatanggol ni Lazaro.

“Tulad ng sabi mo,” tugon ni Hugon, na ngayon ay umiikot sa likuran niya. “At ang mga napakalaking pakpak na ito ay, galing sa anong ibon, paniki, o hayop?”

“Isang taong lumilipad, Panginoon,” sagot ni Lazaro. “Ako ay isang Kristiyanong taong lumilipad.”

“Ganito ang sabi mo; ngunit, nakakita lamang ako ng ganitong mga pakpak sa mga iginuhit na salaysay ng mga Demonyo at Dragon. Sila ay hubad na walang balahibo, at walang taglay na kagandahan, gaya ng mga pakpak ng mga Anghel. At ngayon lang ako nakakita ng sketch ng isang Kristiyanong lumilipad na tao.” Sumandal si Hugon sa tabi niya at bumulong, “Ano ang masasabi mo diyan?”

Itinaas ni Lazarus ang kanyang panga, lumingon, at kinausap si Hugon, “Kung nais po ninyo, Panginoon; maaari po kayong magpaguhit ng aking wangis.”

Sa isang malawak na sandali, lumayo si Hugon, itinaas ang kanyang espada, ibinaba ito, humagikgik, at tumango, sabay pag-amin, “At matalino rin. Gayunpaman, mas ikalulugod ko kung gagawin mo —ibuka mo ang iyong mga pakpak.”

Bumuntong-hininga si Lazarus at ibinuka ang kanyang mga pakpak; at napanganga ang buong bulwagan.

“Tumahimik!” singhal ni Hugon, hindi maalis ang tingin kay Lazarus. Umatras siya at sinipsip ang kahanga-hangang pagitan ng mga ito, dulo sa dulo; at umiling. “Hindi talaga ang mga pakpak ng isang Anghel—napaka -hayop—nakakakilabot pa nga.”

Muling itinupi ni Lazarus ang kanyang mga pakpak habang si Hugon ay umikot sa kanya at sumilip sa kabila ng mesa, at sa direksyon ng isang kabalyerong bahagyang nakadamit. Tinanong niya ito, “Natagpuan mo na ba ang Obispo at ang eskriba?”

“Hindi, Panginoon,” ang magaspang na sagot ng sundalo. “At wala sila sa mga patay.”

Tumango si Hugon at bumalik kay Lazarus na may bahid ng pagkadismaya. Tumikhim siya, mabilis na lumapit kay Lazarus, at muling pinagkrus ang kanyang mga braso sa isang palabas na mapanghamon na kilos.

“Sa isang talaan ng sinumpaang pag-amin, sinabi mong kaya mong lumipad, nang hindi nangangailangan ng pahinga, sa loob ng kalahating gabi.”

“Opo, Panginoon.”

Pinikit ni Hugon ang kanyang mga mata at yumuko, at idinagdag, “Kaya naman ako nagtanong: bakit mo sinabing, 'para sa kalahating gabi,' sa halip na, 'para sa kalahating araw?' Yumuko si Hugon kay Lazarus,

dahil napakalapit niya, kaya't nararamdaman ni Lazarus ang hininga mula sa kanyang ilong. Hinila ni Hugon ang kuwintas na katad ni Lazarus upang malantad ang krus na kahoy mula sa ilalim ng kanyang itim na blusa. "Mayroon bang anumang bagay na maaaring pumigil sa iyo sa paglipad sa liwanag ng araw?" Kinuskos niya ang krus sa pagitan ng kanyang mga daliri habang itinutuon ang kanyang mga mata sa mga mata ni Lazarus, naghihintay tugon.

Iniwas ni Lazaro ang tingin bago sumagot nang may pag-iisip; "Mas angkop ang malamig na kalangitan ng gabi para sa paglipad, Ginoo."

Pinag-isipan ni Hugon ang kanyang sagot nang nakakuyom ang mga labi bago tumango. "At sa palagay ko, ang paglipad ay hindi madaling gawain; tulad ng ilang labanan na mas mainam na isagawa sa ilalim ng buwan." Pagkatapos ay tinitigan niya nang matalim si Lazarus, na nagpatuloy, "At tulad ng ilang tao na mas mainam na patayin sa katahimikan ng pagtulog."

"Marahil, gaya ng sinasabi mo, Panginoon," alok ni Lazaro.

Bitawan ni Hugon ang krus na dala ng panalangin, umatras, at itinutok ang kanyang punyal. "Itaas ang inyong mga kamay."

Napatikom si Lazarus ng panga habang pinuputol ni Hugon ang lubid na nakatali sa kanyang mga pulso, sinasabing, "May mga ngipin ka ng demonyo; may mala-demonyong tainga; mga pakpak ng dragon; at isang malamig na asul na titig na dumadaloy mula sa iyong mga mata na parang sa nagyeyelong dagat."

Dumulas ang lubid palayo, pumulupot sa sahi.

"Panginoon, ako po ay isang Kristiyanong lumilipad —"

"Kaya tingnan natin!" bulalas ni Hugon.

Iniyuko ni Lazarus ang kanyang ulo.

Sinabi ni Hugon, "Hindi kita pinalalaya sa iyong mga gapos dahil sa tiwala o kabaitan."

"Ginoo?"

Paliwanag ni Hugon; "Hangga't nakagapos ang isang Demonyo, sasabihin at gagawin nito ang lahat para mapalaya ang sarili nito. Ngayon ay malaya kang magsalita at kumilos sa harap ko sa anumang paraan na gusto mo." Binawi ni Hugon ang kanyang espada at iniharap ang mga kamay na walang dala. "Kung gusto mo akong patayin, ngayon na ang oras mo." Sumulyap si Lazarus sa likuran ni Hugon at napansin niya si D'Alcicourt na nakatago pa rin sa likod ng ibang mga lalaki. Pagkatapos ay kinausap niya si Hugon; "Ayokong manakit ng kahit sino, Panginoon." "Kahit ano pa man ang iyong mga kahilingan o salita," pagtanggap ni Hugon, hinawakan si Lazarus sa braso at mas inilapit pa ito sa lalaking nakadamit sa mesa, "kukunin ko ang iyong tunay na mga intensyon." mula sa moon plate." Tinanong niya ang lalaki, "Handa ka na ba?"

"Malapit na po, Ginoo," sagot ng lalaki bago sumilip sa gilid ng kagamitan at bumulong kay Hugon, "Hindi ito plato ng buwan—hindi pinggan sa bintana —hindi bintana ng plato."

"Isa itong bintana ng buwan."

Pinaalis siya ni Hugon kasabay ng isang mapang-asar na pagkaway ng kanyang kamay. "Ganoon nga! Gawin mo ang dapat mong gawin; ako

dalhin mo ngayon ang lalaking may pakpak sa harap mo.”

“Bintana ng buwan, Ginoo?” tanong ni Lazarus.

Tinitigan siya ni Hugon. “Tunay nga. Ang nag-iisang tunay na banal na mata ng tadhana—kung saan ang buhay ng mga taong hindi pa nabubuhay, at ang mga hugis ng mga kaharian, na hindi pa isinisilang, ay nakaukit magpakailanman.” sa bato.” Gamit ang isang kilos at nakabukas na kamay, ipinakilala ni Hugon si Lazaro sa lalaking nakadamit; “Maaari ko bang ipakilala sa iyo ang aking kahanga-hangang astrologo at pari, si Albeard de Elhosie. Bilang isang propeta ng mga propeta at aking personal na manghuhula, si Albeard ang lalaking nakakita sa iyo na palihim na pumasok sa bintana ng aking tore at pinatay ako gamit ang isang punyal habang ako’y natutulog.”

Napatikom si Lazarus ng kanyang panga, ipinikit ang kanyang mga mata, at pinag-isipan ang tila walang kabuluhang paratang. At sa kanyang maikling pagmumuni-muni, napag-isipan niya na may nagsabi kay Hugon tungkol dito. isang iminungkahing balak, na kinabibilangan niya, isang punyal, at isang bintana ng tore. Tumingin siya sa direksyon ni D'Alcicourt; at hinanap siya ng kanyang mga mata; ngunit ang nabagsak na Panginoon ay nanatiling nakatago sa karamihan. At umikot siya at hinanap ang mga katulong, naghahanap ng isa pang pamilyar na mukha sa karamihan; ngunit wala siyang nakitang senyales ng kanyang kawal. Gayundin, hindi niya nakita ang labandera o ang kanyang mga dalaga, sa gitna nila. Bumuntong-hininga si Lazaro at ipinagtanggol ang kanyang sarili sa pamamagitan ng isang panawagan sa halata, "Gayunpaman, hindi ka pa patay, Panginoon. At nanatili akong nasa ilalim ng patuloy na bantay mula nang dumating ako. Hindi ko magagawa ang ganoong gawain."

Ngumisi si Hugon at tumango. “Ah, pero ginawa mo—tatlong gabi mula ngayon—pero napigilan ko ang kamay mong mamamatay-tao!”

Isang hilo ang bumalot kay Lazaro; at huminga siya nang malalim. “Panginoon, kung nais po ninyo, hindi ko po maintindihan ang ibig ninyong sabihin.” Umiling siya. “Kung pinigilan ninyo ang kamay ko, gaya ng sinasabi ninyo, hindi ko sana magagawa ang bagay na iyon—kahit tatlong gabi pa mula ngayon.”

Kung saan sumagot si Hugon, “Ito ang Biyaya ng Diyos, ang aking astrologo at ang kanyang kamangha-manghang plaka ng bintana —”

***"Binita ng Buwan, Ginoo,"* magiliw na singit ni Albeard.**

“Ang mismong isa;” pagtibay ni Hugon, na nagpatuloy, “At sa pamamagitan ng kaloob ni Albeard, at ng kaniyang —pinagpalang makina, masasaksihan ko ang mga pangyayari bago pa man maganap ang mga ito. Tunay nga, nakita ko na ang sarili kong kapalaran—”

Humarap si Hugon at ipinahayag sa buong bulwagan, “—Bilang nalalapit na hari ng maraming kaharian!”

Itinaas ng kaniyang mga sundalo ang mga armas at sumigaw na parang koro ng hiyawan. Ngumiti si Hugon bago tumahimik. ang bulwagan na may kamay na nagpapakalma. Humarap Siya kay Lazaro, at iginiit, “Kakailanganin nito ang higit pa sa isang lumilipad na tao at isang punyal upang sirain ang aking bigay-Diyos na kapalaran.

Tumingin si Lazarus kay Albeard; ngunit ang lalaking nakadamit ay gumanti lamang ng isang pikit-matang titig at tumango habang inilalagay muli ang mga pergamino sa harap niya. Bumunot ang lalaki ng isang quill mula sa isang balon, tinapik ang dulo nito, at hindi itinuon ang kanyang atensyon sa patuloy na paghahanda,

ipinaalam kay Hugon; "Panginoon; oras na."

Tumango si Hugon at inutusan si Lazarus na manatili sa kanyang kinatatayuan. Pagkatapos ay humakbang siya sa platapormang bato at inikot ang mesa habang inihahagis ang kanyang punyal dito. Habang pabalik siya sa kanyang bahagyang nasusunog na upuan, tinawag ni Hugon ang lahat ng tao sa bulwagan; "Alam ng lahat ng aking mga sundalo ang kaugalian— tatahimik ako nang lubusan." Pagkatapos ay bumaling siya kay ang mga tagapaglingkod ng kastilyo. "At inaasahan kong susundin din ito ng aking mga bagong tagapaglingkod. Dahil diyan, ang bawat babae ay dapat mag-alaga sa batang nasa tabi niya; at bawat isa ay mananagot para sa pang-aabala ng kanyang anak. Ang aking mga tauhan ay mabilis na kikilos upang patahimikin ang bawat pang-aabala— kahit na ang mag-aklas! Huwag kayong magkamali sa aking salita, dahil walang pakiusap na maaaring ipagkasundo, kapag ito ay Tapos na! Ngayon, gampanan ninyo ang inyong mga bagong tungkulin!

Nagsiksikan ang mga babae sa mga nagtitipong katulong, kinukuha ang mga bata at hinihila sila papunta sa kanilang mga dibdib, inilalagay ang mga daliri sa kanilang mga labi at malakas na bumubulong sa kanilang mga tainga. Tumango ang mga bata at kinarga sila ng mga babae habang isang bagong katahimikan ang bumabalot sa mga katulong.

Tumingin si Hugon sa kanyang likuran at kinausap ang koro ng mga nakadarnit na dignitaryo at mga kabalyero, na nakahanay sa dingding. Ikinumpas niya ang isang kamay na nagpapaalis sa kanila, na sinasabing, "Lumayo kayo sa amin; maglaan ng espasyo para sa paghahayag." Parang isang alon, nagsimulang maghiwa-hiwalay ang kaayusan, na nagbigay lamang ng espasyo para kay Hugon at sa kanyang astrologo. Lumingon siya at itinuro si Lazarus, na nagbigay ng maikli at nakakatakot na babala; "Umilag ka, o magsalita ka, at mamamatay ka." Pagkatapos ay pinitik niya ang kanyang mga daliri patungo sa hanay ng mga crossbowman na nakatayo sa sirang dobleng pinto ng bulwagan, bago itinuro ito sa kanya. Sumunod sila, na itinatapat ang mga pana kay Lazarus.

Pinigilan ni Lazarus ang kanyang hininga, ibinaling ang kanyang atensyon mula kay Hugon patungo sa astrologo, at pagkatapos, sa koro ng mga lalaking lumilipat, sa likuran nila at sa mesa. At, habang ipinagpapatuloy ng mga lalaki ang kanilang pagbabayad, sa mas malayong bahagi ng pader, muling nakita ni Lazarus ang mukha ni Lord D'Alcicourt. at nagtitigan sa kanya. Ngunit hindi gumalaw si D'Alcicourt kasama ng iba pang mga lalaki; nanatili siyang matatag sa kanyang kinatatayuan, malamig na nakatitig sa kanya. At umiling si Lazarus at nagkibit-balikat sa kanya, tahimik na nagtatanong: 'Bakit?' At sa sandaling iyon, alam na alam ni Lazarus ang dahilan ng patuloy na paglayo ni D'Alcicourt . Bago pa man siya makahinga mula sa pagkabigla sa kanyang natuklasan, isang malakas na sirit ang pinakawalan ni Lazarus na nagpagulo sa buong bulwagan—dahil si Lord D'Alcicourt ay walang katawan; sa halip, tanging ang poste ng isang mataas na kandelabra sa sahig ang nagsilbing sibat upang suportahan ang kanyang pugot na ulo.

"Yumuko! Tawagan siya!" sigaw ni Hugon. Lumipad ang mga sundalo papunta sa kanyang utos at; habang itinataas ng mga crossbowmen ang kanilang mga sandata, ang katabing hanay ng mga espada ay humiwalay sa kanilang hanay at kinubkob si Lazarus, pinalibutan siya ng isang masikip na bilog ng mga hinugot na espada. "Kung siya

gumalaw, tadyakan mo siya!" Pagkatapos ay direktang kinausap niya si Lazaro, "Ipinagbabawal ko ang lahat ng pagsasalita ng diyablo at pagsigaw ng demonyo! Lumilipad man o hindi; kung sisipol ka ulit sa akin, mamamatay ka kung saan ka nakatayo."

"Huwag kang— "

"Tumahimik ka!"

Tumingin si Lazaro sa malayo; ngunit, mula sa bawat anggulo niya, tanging mga nakataas na talim lamang ang nakita niya.

Isang butil ng pawis ang tumutulo sa kanyang mga mata; nag-init ang kanyang mga tainga, at ang kanyang alaala ay biglang bumalik sa alaala ni Prayle Clodius at ng kanyang nakataas na tungkod ng pagtutuwid.

Sumugod si Hugon sa kabilang panig ng astrologo, naiinip na pinitik ang kanyang mga daliri at itinuro ang Bintana ng Buwan.

Inilagay ng astrologo ang isang nakalublob na panulat sa ibabaw ng blangkong pergamino at inihilig ang sarili nang diretso sa harap ng pinggan na may salamin.

Sa buong bulwagan, kahit ubo o pagbahing ay walang humadlang sa ipinag-uutos na katahimikan; habang nakaupo ang astrologo, nabibighani sa nagtatagpo na liwanag ng Moonwindow. Nakatuon ang pansin ni Lazarus sa lalaki; na ang matalim na titig ay naging kaisa ng liwanag ng repleksyon ng tripod . Tumigas ang noo ng lalaki at ang kanyang mga mata ay umatras na parang isang naghahanap na ibong mandaragit, na nakatitig sa kawalang-hanggan. Nanginginig ang mga labi ng lalaki habang bumubulong sa kanyang sarili, at maingat na umatras si Hugon, nang hindi siya nagambala.

Pasimpleng sinuyod ni Hugon ang puwitan ni Albeard , sumisilip sa likod ng kanyang balikat, at sa blangkong pergamino. Bagama't nakatutok ang atensyon ng astrologo sa kanyang kagamitan, sumulat siya ng mga salita habang tahimik na binibigkas ito ni Hugon sa kanyang sarili:

Kung saan nagtitipon ang mga mababangis na nilalang kasama ang mga chakal

Nagtipon ang mga demonyo na may mga panawagang nakakainis

Sa pahinga, nakadapo sa mga pugad ng kuwago

Isang mapaminsalang anino ng Anghel ang nagpapahinga

Nagbubunsod ng kalibugan, upang nakawin ang Kanyang binhi

Sa mga panaginip, ang Reyna ba ng mga Demonyo na ito ay nagpaparami?

Nakikipag-away sa Lalaki, habang siya —

Lumington ang astrologo kay Hugon habang ang mukha nito ay nagliliyab sa liwanag ng Moonwindow.

"Diyos ko, hindi!" hingal niyang sabi, habang namumugto ang mga mata.

Napaatras si Hugon, nag-iisip. "Alam ng Diyos kung ano?"

Kaagad, nakuha ng Buwanang Bintana ang atensyon ng dalawang lalaki; habang ito ngayon ay nagniningning na may mala-bughaw na kulay; at, sa pinakagitna nito, isang punto ng mas matinkad na asul na liwanag ang kumalat palabas, lumalaki.

sa isang asul na singsing na unti-unting lumawak palabas at patungo sa bilog na perimeter ng tansong salamin.

“Anong bagong bagay ito?” tanong ni Hugon, habang lumalayo sa astrologo at sa kanyang Moonwindow. “Anong mangyayari?” Hinugot niya ang kanyang punyal mula sa mesa. “Anong bumabagabag sa iyo?”

Tumingala ang astrologo kay Hugon, habang tumatawa at umiiyak. Nagkibit- balikat siya. “Yung ina niya.”

Tinakpan niya ang kanyang noo gamit ang kanyang hinlalaki, bilang tanda ng krus, habang patuloy sa pagtawa na may luha habang tumatayo at humarap kay Hugon. “Saint Denis, protektahan mo kami.” Idiniin ni Hugon ang kanyang punyal sa dibdib ng astrologo . “Kumalma ka! Sabihin mo sa akin!”

Sinubukan ng lalaki na sumagot nang may hindi pantay na paliwanag, “Ang kanyang ina—hindi— hindi namin siya mapag-uusapan, Panginoon!” Hinawakan niya ang braso ni Hugon . “Hindi dito; hindi ngayon! Hindi!”

Humarap si Hugon at hinampas ang Moonwindow sa mesa, dahilan para lumipad ito sa pasilyo. Tumigil ito sa harap ng mga takot na utusan. Idiniin niya ang talim sa leeg ng astrologo . “Kumusta naman ang ina niya?”

Dinungisan ng lalaki ang sarili at umiyak.

Pinilit siya ni Hugon. "Sino siya?"

“Siya nga— nagmamakaawa ako sa iyo, Panginoon.”

Idiniin ni Hugon ang talim sa ilalim ng kanyang panga.

“Siya ay: Li— Panginoon ko, hindi po dapat!”

Sumirit si Hugon ng kaunting dugo. “Ano—ano?”

“Hindi,” giit ng astrologo, “Ginoo, huwag ngayon!”

“Ngayon na!” ungol ni Hugon.

“Lilith! Heyle! Lucifael! Morningstar! Marami siyang pangalan,” sigaw niya bago bumagsak. **sa sahig, at gumuho at naging isang taong puro sarili at humahagulgol.**

“Wa-hoom! Wa-hoom! Isang trumpeta sa malayo ang umalingawngaw sa labas ng bulwagan ng kastilyo. Itiuon ni Hugon ang pansin sa kalahating ligtas na dobleng pinto ng bulwagan na may bakal at sinenyasan ang kanyang mga tauhan na mas protektahan ang pasukan. Sa labas ng bulwagan, at sa pagitan ng malayo at apurahang panawagan sa pag-aaklas, narinig ni Hugon ang mabilis na mga utos ng agarang depensa nang wala ang dobleng pinto, kasama ang magkakapatong at nakakapangilabot na sigaw ng mga naghihingalong sundalo. Ang mga pinto nilalamon ng hampas at kalabog ng mga kamao at halberd; at may tensyon, na pinatingkad ng mga mahinang sigaw ng pagmamadali.

Napuno ng katahimikan na parang libingan ang loob ng bulwagan habang daan-daang mata ang nakatitig sa mga dobleng pinto nang tumingin si Lazarus sa mga nakakulong na katulong at nakita ang isang nag-iisang batang lalaki, na humahagod sa gitna ng umiiyak na mga bata at kababaihan. Nakayuko ang batang lalaki malapit sa bintana ng buwan at naghanap ng mga mata para sa kanya nang mapansin niya ang titig ni Lazarus .

may kinang sa kanyang mga mata, iminuwestra niya kay Lazarus, idiniin ang kanyang daliri sa kanyang mga labi bago kinuha ang Moonwindow at palihim na bumalik sa kanyang pinanggalingan. Ibinaling ni Lazarus ang kanyang atensyon kay Hugon at natagpuan itong umiikot at kinakausap ang pinuno ni D'Alcicourt; "Ano, sa galan ng Diyos— "

Sa panlabas, ang maikling titig ni Hugon ay nagmumungkahi ng isang pagtatangkang makakuha mula rito, ng anumang pagbubunyag na maaaring kahit papaano ay magbunyag ng isang estratehiya; gaano man katawa-tawa, na maaaring kasama ang pag-atake sa kanya pagkatapos niyang makuha ang mga kuta ng kaaway. Gayunpaman, mabilis niyang pinawalang-bisa ang pugot na ulo, at ang kanyang sariling hindi naputol na pagtutuos; at bumaling siya sa nahihilong astrologo. "Siya, sino? Ano itong Demonyong Babae na maraming pangalan?"

BOOM! Isang napakalaking pagsabog ang yumanig sa bulwagan hanggang sa mismong mga pundasyon nito. Nagkalat ang mga tagapaglingkod at sundalo na isinugal ang kanilang buhay habang ang isang malakas na agos ng mga batong pang-atip ay bumagsak sa pinakagitnang sahig ng bulwagan; at ang lakas ng pagsabog ay halos tumama sa lahat ng guwardiya sa lupa. Bumuhos pababa ang mga labi mula sa bubong, habang ang isang makapal na haligi ng alikabok ay natapon sa sahig at kumalat palabas upang punan ang bawat sulok ng bulwagan ng nagbubunton na buhangin at abo. At pagkatapos—sa maikli at nakakakalmang sandaling iyon, nang ang mga lalaki ay nag-ayos ng kanilang mga sarili—nang ang huling alikabok ay humupa at ang katahimikan ay sumiksik sa bulwagan na parang isang nagpipigil na hininga—

Sumigaw ang mga babae at bata; nagtakbuhan ang mga lalaki sa likuran nila; at ang singsing ng espada ay tumakas mula kay Lazarus, iniwan siyang nakayuko malapit sa sahig at tila handang sumunggab sa nagbubunyag na presensya sa harap niya. Nakatalikod ang mga tainga, nakadilat ang mga mata, nakabuka ang mga pakpak, at nakahanda ang mga pangil, sumisitsit si Lazarus sa ibinunyag ng naglalaho na alingawngaw. Sa harap niya, ikinakampay ng Higanteng Baboy ang mga pakpak nito, ikinawit ang mga kuko sa ere, itinaas ang mga pangil, at ipinakilala ang sarili nang may malakas na dagundong na halos yumanig pa nga sa kastilyo. mga bato sa dingding.

Sa ilalim ng mga nababaluktot na arko ng kisame, ang malalaking haliging gawa sa oak ay nagsalitan sa pagkabasag at pagkabali sa ilalim ng gumagalaw na bigat ng mga batong pansuporta. Unti-unti, tulad ng isang gumuguhong tore ng Babel, mas marami pang bahagi ng bubong ng bulwagan ang sumuko sa kalangitan. Buong mga bahagi ang nawalan ng kontrol. Sama-sama, ang kanilang mga bato ay nahulog sa lupa na parang isang malakas na hampas mula sa martilyo ni Thor, na nagpadurog sa mga hanay ng mga sundalo. Ang mga lalaking walang sugat ay nakipaglaban sa Halimaw habang ang mga crossbowmen at archer ay pinakawalan ang kanilang mga sandata upang takpan ang pinakamalapit na bahagi nito ng mga nakabaong bolt at mga palaso ng palaso. Ang higante ay umungal at umikot upang harapin sila nang ang pangalawang alon ng mga palaso ay tumama sa harap nito. Gayunpaman, ito ay umungol lamang nang malakas at hindi sumulong. Sa halip, pinalayas sila nito at itinuo ang mga itim na mata nito kay Lazarus. "Patayin mo!" sigaw ni Hugon habang sumisilip sa likod ng mesa at padabog na nagtatalon sa sahig. Mabilis niyang nilagpasan ang nakakulot at umiiyak na astrologo bago nagtago sa ilalim

ang mesa. Sinundan siya ng mga nakadarnit na dignitaryo, nagsisiksikan sa ilalim ng mga kagamitan; at Nakipaglaban siya sa kanila para ipagtanggol ang kanyang espasyo.

Itinuon ni Lazarus ang kanyang tingin sa Higanteng Baboy habang ito ay umatras sa gilid ng mesa. At pinagmasdan niya ang mga galaw ng nakayukong higante habang nagpapatuloy ito sa pag-abante na may nakabukang mga kuko at nakabukang mga pakpak kahit na mas maraming palaso ang tumatama sa mga dingding ng mabalahibo at walang dugong balat nito. Huminto si Lazaro at umikot; at habang nakatalikod sa dingding, tinitigan niya nang masama ang may pakpak na higante. Mata sa mata—lumilipad na tao sa lumilipad na Hayop—si Lazaro ay tumayo nang pantay na matigas ang ulo; habang siya ay nakayuko, ibinuka ang kanyang mga braso sa ilalim ng nakabukang mga pakpak, at pinakawalan, ang isang malisyosong sutsot.

Suminghal ang Higante at sumugod kay Lazarus, hawak ang isang pares ng malalakas na kuko na nagpalipad sa mesa. Gayunpaman, bago pa man sumabog ang ilaw at naging mga piraso— bago pa man ito tumama sa dingding, hinampas na ng Halimaw ang kabilang paa nito sa nagkukumpulang mga lalaki, dahilan para matumba sila, sa sahig ng pasilyo, at mapaupo sa nakakalat na gulo ng mga labi. Sa mahigpit na pagkakahawak ng mga kuko ng Demonyo, si Hugon ay tila isang tulala at maselang manyika lamang. Tumalikod si Lazarus upang tumakas at sumugod ang higante at inihampas ang dulo ng mga pangil nito sa dingding. Isang nakulong na Lazarus ang dahan-dahang lumingon at, sa sandaling iyon, nakita ang isang wangis niya sa mata ng ogre—ang imahe ng sariling repleksyon ng Eljo , na makikita mula sa makintab at itim na ibabaw nito. Kumakaway ang buhok ni Lazarus sa mabahong hininga ng Halimaw. Pinanatili ng Halimaw na nakadikit si Lazarus sa pagitan ng mga pangil nito at sa dingding.

“Tulungan—ako—ako—lumilipad na lalaking ito.” Napasinghap si Hugon mula sa loob ng mahigpit na hawak nito. Isinilid ng Halimaw si Hugon sa ilalim ng mga pangil nito, inilapit ito kay Lazarus; at nagsimulang umubo at humagigik si Hugon, na parang nakatuklas ng isang nakapangingilabot na katatawanan sa napakasamang sandali. Tiningnan niya si Lazarus, inaakusahan ito; “Ikaw ang naglarawan sa Halimaw na ito! Isang lumilipad *na Kristiyano*, ang tawag mo sa iyong sarili?” habang hinihila ng higante ang lalaking nanlalaki ang mga mata palayo kay Lazarus, inikot ito patagilid, at ngayin ang utak ng ulo nito.

Isang malakas na agos ng mga palaso at sibat ang bumuhos sa Halimaw habang si Lazarus ay nakayuko, gumulong-gulong sa ilalim ng malalaking pangil, at muling nakabangon. Sumugod siya patungo sa dobleng pinto at huminto sa harap ng mga pantay na pana. Ngunit hinabol siya ng Halimaw. Itinaas ng mga sundalo ang kanilang mga sandata kay Lazarus at pinuno ang mukha nito ng mga palaso, kasabay ng pag-ikot at pag-ikot niya pabalik sa kabilang direksyon, sa paligid ng paligid ng bulwagan. Sa pamamagitan ng alikabok at mga kalat na patuloy na umuulan mula sa kisame, nakita ni Lazarus ang mga bituin sa pamamagitan ng isang malaking butas sa kisame; gayunpaman, ang nagmamadaling gumalaw na higante ay nanatili sa pagitan niya at ng isang malinaw na kuha patungo sa kalangitan sa gabi.

Dumagundong ang silid at lumalawak na mga bitak ang pumulupot sa mga dingding ng pasilyo, mabilis na bumababa ang mga ito mula sa kisame na parang itim na kidlat; at ang mga bato sa dingding ay gumuho at naging simula ng pagkawasak. Nilisan ni Lazarus ang kabilang panig ng plataporma at sumugod lampas sa triple archway na sumilong sa mga yumaong kababaihan at mga bata. Biglang gumuho ang mga haligi ng suporta habang bumuhos ang isang avalanche ng bato sa paligid niya, ang mga bumabagsak na labi nito ay nagpatumba sa kanya sa mga flagstone. Gumulong siya at mabilis na tumayo habang umuungal ang ogre sa ilalim ng ulan ng mga bato—at nakita niya ang mas malawak na butas sa kisame, kasama ang nakakaengganyong itim na langit at dagat ng mga bituin. Kaagad, nawala ang langit sa likod ng malalaking nakabukang mga pakpak ng Halimaw, habang ito ay naglalakad patungo sa kanya. Pagkatapos ay huminto ito at humihip.

Mabilis na pinag-isipan ni Lazarus ang sandali— parang alam ng Halimaw na gusto niyang tumakas sa butas, at hinamon ang anumang pagtatangka. At inakala ni Lazarus na, dahil sa kitang-kitang bilis ng Higanteng Baboy , hindi niya makakamit ang sapat na bilis sa matarik na pag-akyat, para maiwasan ang napakalawak nitong maabot. Higit pa rito, naisip ni Lazarus na, kung sakaling makatakas siya sa mga kuko ng Halimaw habang lumilipad, tiyak na magkakaroon ng pantay na laban ang Halimaw sa kanya—at mula sa karanasan, alam niyang hindi niya matatakas ang malalakas na pakpak ng Halimaw kapag umaakyat sa kalangitan. Ang lahat ng ito ay pinag-isipan ni Lazarus at agad na pinaalis habang siya ay kumakawala mula sa stand-off at kumapit pa pababa sa pader.

Tumakbo siya papunta sa direksyon kung saan siya unang sinamahan ng mga sundalo papunta sa bulwagan; at sumugod siya patungo sa pasukan na wala nang tauhan, na patungo sa mas malalim na bahagi ng kastilyo. Sa pamamagitan ng mga natapon na semento, hinabol ng higanteng puno ng palaso, humukay ng mabilis na daanan sa mga tambak ng bato at mga durog na bato. At sa isang sandali na marahil ay hindi mahahati ng pandama o kapansin-pansing pangyayari, si Lazarus ay pumasok sa pasukan habang ito ay sumabog; at ang pagsabog ng mga nabubulok na bato ay naghagis sa kanya sa sahig. Gayunpaman, gumulong siya nang tumayo nang iuntog ng higante ang ulo nito nang malalim sa pasilyo, upang umungol, umungal, at ihampas ang mga pangil nito sa mga gumuguhong pader. Sumugod si Lazarus, tumakbo, lumiko sa isang sulok, at bumaba sa isang paliko-likong hagdan na katabi ng isang mas mababang pasilyo ng kastilyo. Tumalon siya sa paanan ng hagdan at lumingon muli, habang lumilingon upang makita ang isang malaking alon ng mga bato, na tumutulo mula sa hagdanan at bumabagsak patungo sa kanya. Ang mga gumagapang na pangil ay nag-alis ng mga bato upang ipakita ang malaki at nakalubog na ulo ng humahabol na Hayop. Yumuko palabas ang mga dingding ng bulwagan at gumuho ang kisame sa paligid ng napakalaking balangkas ng Halimaw, dahil hindi kayang magkasya ng mas maliit na sukat ng pasilyo ang bigat nito. Gayunpaman, patuloy pa ring sumugod ang Halimaw, at lalong ibinabagsak ang sarili sa bulwagan.

Sumugod si Lazarus sa pasilyo at lumipad lampas sa pamilyar na simpleng pinto ng kanyang

dating kulungan. Tinahak niya ang mga paliko-likong bahagi ng bulwagan, inikot ang isang arko, at huminto. Sa harap niya, kung saan inaasahan niya ang isang malugod na pintuan na bakal, isang tambak ng mga patay na sundalo ang nakahiga sa isang mataas na bunton. Lumapit siya at nakita ang isang pamilyar na mukha malapit sa paanan ng bunton—ang higanteng sundalong may pulang buhok, na may nakatitig na parang inaantok, at walang tinititigan, maliban sa isang malapit at basag na dulo ng espada. Sa kabila ng patuloy na kulog ng isang gumuguhong kastilyo, ang malakas na ungol ng Halimaw ay mabilis na nag-udyok sa kanya na hilahin ang mga katawan mula sa bunton. Isa-isa, inilipat niya ang mga napatay na sundalo at inihanay sila sa pader at, sa bawat ungol ng Halimaw—sa bawat pagyanig ng bagong ulos nito, ang mga pader sa paligid ni Lazaro ay umaalon ng gumagalaw at gumuguhong mga bato. At nang sapat na niyang maalís ang mga patay na lalaki sa pintuan, sumugod siya sa ibabaw ng mga natitirang bangkay at nakipagpunyagi sa bakal na trangka ng pinto, na ayaw bumukas. Kinalampag niya ang trangka kahit na gumagalaw ang mga bato sa ilalim niya. Tumalsik ang semento mula sa paligid ng pasukan ng hukay habang ang bakal na pinto ay yumuko sa ilalim ng gumuguhong batong pangtakip ng pambalot nitong bato.

“Buksan!” sigaw ni Lazarus, sabay malakas na pagbagsak ng kanyang balikat sa pinto. At kasabay nito, nabasag ang trangka, natanggal ang mga bisagra mula sa semento na bato; at nahulog siya sa ibabaw ng pinto ng isang unti-unting gumuguho at puno ng alikabok na hukay. Gayunpaman, sa gitna ng gumugulong na mga kalat, isang ihip ng hangin ng gabi ang humampas sa kanya at natagpuan niya ang isang kumot ng naglalalatag na mga bituin sa itaas. Mabilis siyang tumayo, tumalon pataas, at sa isang kaluskos ng kanyang mga pakpak, hinawakan ang pinakamataas na gilid ng hukay. Hinila niya ang kanyang sarili palabas, itinapat ang kanyang mga paa, at hinanap ang silangang kalangitan, kasama ang sumisikat nitong buwan.

Huminga nang malalim si Lazaro, iginalaw ang kanyang mga pakpak, at naghanda nang lumipad; nang marinig ang tinig ng Kristiyanong bilanggo mula sa loob ng hukay, “Lazaro, tulungan mo kami!” Lumingon siya at sumilip sa ulap ng alikabok at kadiliman upang madatnan ang mga bilanggo na nahahirapan sa kanilang mga kadena, at sinusubukang bunutin ang kanilang mga nakakabit na bakal mula sa dingding ng hukay.

BOOM! Nanginig ang bakuran sa ilalim ng mga bota ni Lazarus, na nagpapahiwatig ng matibay na determinasyon ng Higanteng Baboy na maghukay nang tuluyan sa pasilyo at lumabas sa hukay kasunod si Lazarus. Biglang nakita ni Lazarus ang Kristiyanong bumagsak nang patihaya, ang kanyang kadena ay nakawala na sa gumuguhong pader. Gayundin, ang lalaking nasa hilaga ay humampas sa isang paa sa mga sirang bato at kinalas ang kanyang mga kadena.

Yumuko si Lazaro sa tabi ng hukay, masiglang kumakaway at sumisigaw, “Ihagis mo sa akin ang iyong kadena!” Inihagis ng Kristiyano ang maluwag na dulo ng kanyang mga tanikala kay Lazaro. At hinawakan ni Lazaro ang kadena at hinila ang bilanggo palabas ng hukay, inigulong ito habang tinatawag ang lalaking nasa hilaga, “Ngayon, sa iyo! Bilisan mo!”

Kaugnay nito, isinabit ng higante ang kanyang kadena; at tinulungan ng Kristiyano si Lazaro na hilahin siya patungo sa ligtas na lugar. "Kailangang tumakas kayong dalawa! Isang malaking kasamaan ang paparating dito!" babala ni Lazaro bago sila hinagkan ng dilim.

Gumulong ang lalaking taga-hilaga sa lupa, napangiwi dahil sa sakit ng isang malubhang pasa sa siko nang makita niya ang Kristiyano, na nakataas ang mga kamay at lumilibot sa bakuran, sinusubukang pakalmahin at pigilan ang isang malaking puting kabayong lalaki. At nang ang takot na kabayo ay kumilos upang lampasan siya, ang Kristiyano ay paulit-ulit na umiwas, pabalik-balik, sinasalungat ang bawat pagtakas nito. Sumigaw ang lalaking taga-hilaga, habang niyayakap ang kanyang braso; "Kaya, magnanakaw ka ng isa pang kabayo, hindi ba?"

Mabilis na tinitigan siya ng Kristiyano. "Hindi, ililigtas ko ang isang kabayo mula sa isang malaking kasamaan." Ngayon, bumangon ka at tulungan mo ako!"

Gayunpaman, ang nasugatang lalaking taga-hilaga ay gumulong lamang sa kanyang tagiliran at bumalik sa kanyang nararamdamang sakit.

PAGBAGSAK! Sa tabi niya, gumuho papasok ang mga dingding ng hukay, mabilis na pinupuno ng mga bato ang puwang nito, habang isang ulap ng alikabok ang pumailanlang paitaas, mula sa hukay. Tumalon ang lalaking taga-hilaga at sumugod patungo sa Kristiyano, mabilis na nagmumungkahi, "Kung ililigtas natin ito — at lahat — Inihagis ng Kristiyano ang maluwag na dulo ng kanyang kadena at inutusan siyang umatras at gumawa ng pansamantala at nagagalaw na bakod upang harangan ang Halimaw. Sa ilang sandali lamang, naipit nila ang kabayo sa sulok ng patyo. Umakyat ang Kristiyano sa kabayo, tinulungan ang kanyang kasama na sumakay sa likuran niya, pinatakbo ang kabayo palabas ng patyo, at patungo sa mga pintuan ng kastilyo. Mabilis na dumaan ang puting kabayo sa mga pader ng kuta at hinampas ang lupa sa isang mabangis na takbo.

"Kaya, ang taong lumilipad ang nagligtas sa iyo mula sa hukay ng Impiyerno! Ano ang masasabi mo ryan, lalaking hilaga?" tanong ng Kristiyano mula sa kanyang likuran, at sa gitna ng dagundong ng mga kulog na kuko.

Sumigaw ang lalaking taga-hilaga sa gitna ng malakas na hangin, "Hindi, ninakaw ka ng lalaking lumilipad mula sa maluwalhating Valkyrie; kaya, sa palagay ko ay maghihintay pa nang kaunti para sa iyo ang lalaking Ja-Zeus mo?"

"Naku, wala siyang pakialam," tugon ng Kristiyano sa kanya. "Pero, sa palagay ko ay magiging kasing-mapagpatawad ng pitumpu't pitong birhen mo!"

Mariing tinapik ng lalaking taga-hilaga ang kanyang balikat. "Mag-ingat ka sa pananalita mo, lalaking Kristiyano."

Ang mga dating bilango sa hukay ay tumakbo sa kapatagang naliliwanagan ng buwan patungo sa malayang kadiliman nang matanaw nila ang isang kumikislap na buwan at ang maliit ngunit maliwanag pa ring anino ng isang nag-iisang lumilipad na tao, na tumatawid sa bilog na bintana ng buwan na may mga ginintuang kulay.

[Katapusan ng Kabanata 16]



Ang akdang **pampanitikan** na ito ay nilikha **eksklusibo** sa pagtatalaga ng

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Nawa'y manatili ang kanyang pamana sa ating lahat —



~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~